

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

8 november 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, MEDIA EN SPORT

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Declercq tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het komgrondengebied van Lampernisse

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de VRT-sponsoringscontracten

Commissie voor Cultuur, Media en Sport

Woensdag 8 november 2000

WAARNEMEND VOORZITTER : Mevrouw Marijke Dillen

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 13.37 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Declercq tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het komgrondengebied van Lampernisse

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Declercq tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het komgrondengebied van Lampernisse.

Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag om uitleg betreft het komgrondengebied van Lampernisse. We vernemen uit de pers, met name in Knack van 18 oktober 2000, dat het arrest van de Raad van State van 14 juli 2000 de zeven jaar oude landschapsbescherming van het komgrondengebied van Lampernisse heeft vernietigd.

Eind 1993 had de minister de historisch en wetenschappelijk belangrijke polders in Diksmuide, Alveringem en Veurne als landschap beschermd. Een persoon die een belangrijk deel van het komgrondengebied van Lampernisse bezit of pacht, tekende in januari 1994 beroep aan tegen de bescherming. Hij argumenteerde onder meer dat de minister die bevoegd was voor Monumenten en Landschappen met dit besluit zijn bevoegdheden overschreden had. De auditeur bij de Raad van State volgde hem daarin : de minister van Monumenten en Landschappen was niet alleen bevoegd en had de ministers van Leefmilieu en eventueel van Landbouw moeten raadplegen. Sinds dit arrest van de Raad

van State is het op desbetreffende polderweide niet langer verboden om gebouwen en constructies neer te zetten, wegen en paden aan te leggen, afval te dumpen, enzovoort.

Graag vernamen wij van de minister de stand van zaken. Is er reeds een hernieuwde beschermingsprocedure ingezet ?

De voorzitter : De heer Demeulenaere heeft het woord.

De heer Julien Demeulenaere : Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, volgens mevrouw Declercq oordeelde de auditeur bij de Raad van State dat de minister van Monumenten en Landschappen onder meer zijn bevoegdheden had overschreden. Ik vraag me dan ook af wat de andere argumenten waren.

Ten tweede is het volgens mevrouw Declercq nu niet meer verboden om op dat gebied gebouwen en constructies neer te zetten, wegen en paden aan te leggen en afval te dumpen. Klopt dat ?

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Mevrouw de voorzitter, dames en heren, het ministerieel besluit van 24 november 1993 waardoor de komgronden van Lampernisse werden beschermd als landschap, werd vernietigd door een arrest van de Raad van State van 14 juli 2000. Ik zal het arrest aan u laten overmaken. Als de Raad van State een van de argumenten voldoende onderbouwd vindt, doet men geen uitspraak meer over de andere elementen.

De reden van de vernietiging is niet van inhoudelijke, maar van procedurele aard. De Raad oordeelde op basis van de bevoegdheidsdelegatie, zoals geregeld in het delegatiebesluit van 20 oktober 1992, dat sommige erfdiensbaarheden die in het beschermingsbesluit zijn opgenomen, eigenlijk tot de

Sauwens

bevoegdheid van andere leden van de toenmalige Executieve behoorden. Volgens de Raad zou het beschermingsbesluit met de opgelegde erfdiensbaarheden niet kunnen worden genomen door de minister van Monumenten en Landschappen van zodra de erfdiensbaarheden inhoudelijk de bevoegdheid van een andere minister kruisen. De Raad oordeelde dat op basis van het delegatiebesluit de beslissing ook behoorde tot de bevoegdheid van de minister van Landbouw en de minister van Natuurbehoud, en dus mee ondertekend moest worden door die ministers.

Mevrouw Declercq, in uw vraagstelling stelt u dat het nu niet langer verboden is om gebouwen en constructies neer te zetten, wegen en paden aan te leggen en afval te dumpen. In het beschermingsbesluit stonden een aantal van deze zaken mee opgenomen, maar er zijn ook andere wetgevingen die een bescherming van het landschap inhouden. Ik denk onder meer aan het gewestplan zelf en het decreet op de ruimtelijke ordening dat niet toelaat dat een aantal gebouwen worden gebouwd zonder vergunning. Wel kan een landschapsbescherming een aantal heel specifieke beschermingsvoorwaarden opleggen.

Het gaat hier om een van de grootste landschapsbeschermingen in Vlaanderen, want de totale oppervlakte bedraagt ongeveer 1100 hectare. Dat is ook de reden voor de betwisting : een aantal landbouwers vonden dit een bedreiging voor de landbouw. Dat klopt echter helemaal niet, want dankzij een gerichte landschapsbescherming zijn er ook vrije ruimtes bewaard gebleven.

Ik heb opdracht gegeven aan de afdeling Monumenten en Landschappen om een nieuw dossier voor bescherming samen te stellen. Dat is op 26 oktober voor advies overgemaakt aan de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen. Het is een omvangrijk dossier dat meer dan 500 eigenaars omvat. Ik verwacht dat dossier binnen enkele weken. Meer dan waarschijnlijk zal er opnieuw een beschermingsbesluit komen. De betekening aan alle betrokkenen eigenaars en overheden zal zo vlug mogelijk volgen. Vanaf deze betekening is de bescherming een feit.

Deze nieuwe beschermingsprocedure zal gebeuren op basis van het nieuwe decreet van 16 april 1996 houdende bescherming van landschappen waardoor – in tegenstelling tot de eerder repressieve benadering van de wet van 7 augustus 1931 – nu het beheer van het landschap centraal kan worden

geplaatst. Daardoor kan een betere interactie met de landbouwsector worden gestimuleerd met zelfs financiële vergoedingen indien men bepaalde beheersmaatregelen zal nemen. De bevoegdheidsdelegatie zoals geregeld in het besluit van de Vlaamse regering tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse regering van 13 juli 1999, is dusdanig opgevat dat een nieuwe vernietiging voor de Raad van State op basis van de eerder aangehaalde procedurele redenen, zeer onwaarschijnlijk is.

Ik ben ervan overtuigd dat een van de mooiste polderlandschappen van Vlaanderen opnieuw zal worden beschermd.

De voorzitter : De heer Demeulenaere heeft het woord.

De heer Julien Demeulenaere : Als ik de minister goed begrijp, is het perfect mogelijk dat de Raad van State nog een ander argument aanhaalt om uw voorstel te kelderden ?

Minister Johan Sauwens : Dat is altijd mogelijk. Dat is ook zo in andere dossiers, bijvoorbeeld in het geval van het domein van Opgrimbie. Dat risico loopt de overheid altijd. Ik hoop echter dat er geen procedure meer wordt ingespannen, precies omdat de huidige politiek van landschapsbescherming een uitnodigend beleid voert. We zijn bereid om vergoedingen uit te betalen aan de eigenaar of pachter die bepaalde lasten tot zich wil nemen. In tegenstelling tot vroeger willen we de landbouwer positief inschakelen in het beleid van landschapsbescherming.

De heer Julien Demeulenaere : Die bescherming dient ook de belangen van diegenen die niet willen dat de A19 Ieper-Veurne wordt doorgetrokken.

Minister Johan Sauwens : Ik wil de minister van Openbare Werken niet in de wielen rijden, maar met de bescherming geven we aan dat dit gebied omwille van zijn intrinsieke waarde bescherming verdient. Op het ogenblik dat de overheid bepaalde werken van openbaar nut toch wenst te realiseren, dan zal een landschapsbeschermingsbesluit dit in de ultieme fase niet kunnen verhinderen. De bestemming op een gewestplan kan niet worden veranderd door landschapsbescherming. Het geeft wel aan dat dit gebied een bijzondere zorg verdient. Of men er een autosnelweg doorheen legt of niet, moet dan worden afgewogen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

De vergadering wordt geschorst.

- De vergadering wordt geschorst om 13.52 uur.
- De vergadering wordt hervat om 14.01 uur.
- De heer Jos Stassen, voorzitter, treedt als voorzitter op.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de VRT-sponsoringcontracten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Decaluwe tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de VRT-sponsoringcontracten.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, wie de mediapolitiek al een tijdje volgt, weet dat het mediadecreet sinds 1996 sponsoring op de VRT mogelijk maakt. Sindsdien zien we geregeld 'reclameclipsjes' van maximaal 5 seconden aan het begin en het einde van een programma. We hebben vroeger al discussies gevoerd over het verschil tussen sponsoring en reclame.

Een groep grote Belgische bedrijven gaat niet akkoord met het bestaan van de VRT-lijst met vijftien exclusieve sponsorpartners. De VRT blijkt immers een bijzonder interessant medium voor de adverteerder. Die bedrijven spreken over een concurrentievervalsende exclusiviteitspolitiek. De VRT-sponsoringcontracten bevatten immers een eerste weigeringsclausule, waarbij de sponsors de keuzevrijheid hebben om hun contract al dan niet te verlengen. Dat blijkt in de reclamewereld geen uitzonderlijke techniek, op voorwaarde dat die niet ten eeuwigen dage duurt. Bij de VRT lijkt men die weg echter nog een tijdje te zullen bewandelen.

Hierdoor kunnen andere bedrijven nooit dingen naar een sponsoringovereenkomst, tenzij een van de vijftien sponsorpartners afhaakt. Volgens potentiële sponsors leidt dit niet enkel tot concurrentievervalsing, maar tevens tot een vorm van monopolie. Ik heb de beheersovereenkomst met de VRT er nog eens op nagelezen en daarin staat dat : 'de inkomsten uit sponsoring via een duidelijke transparante politiek en conform de bestaande wetgeving moeten worden verworven'.

De sponsors die op TV1 willen komen, moeten daar 16 miljoen frank voor over hebben. Wie op Canvas wil komen, moet daar 7,5 miljoen frank voor neertellen. Dat zijn geen onaardige bedragen, waaruit nogmaals blijkt dat dit een interessant medium is.

Graag stelde ik de minister hierover enkele vragen. De VRT is een overheidsparastatale. Volgens welke procedure werden de sponsoringcontracten toegekend ? Is alles op een correcte manier verlopen ? Wat zijn de opbrengsten van deze sponsoringcontracten voor de voorbije periode ? Voor welke termijn en welk bedrag wil men deze exclusiviteitsformule opnieuw vastleggen ? Is de minister eveneens van oordeel dat deze vorm van exclusiviteit te verregaand is ? En in welke mate kan een aanpassing in de beheersovereenkomst van de VRT hier soelaas brengen ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik zal mijn antwoord in hoofdzaak baseren op technische informatie die ik heb gekregen van de VRT zelf en op een aantal bedenkingen die we daaromtrent formuleren. Die hebben veeleer het karakter van een vraag dan van een antwoord.

Mijnheer Decaluwe, uw eerste vraag betrof de procedure en of alles op een correcte manier is verlopen. U zult het met me eens zijn dat onze regeringscommissaris vanzelfsprekend bijzonder nauwlettend toeziet op de werkzaamheden van de raad van bestuur van de VRT. Ik durf daar dan ook niet aan te twifelen.

De VRT startte op 1 september 1997 met een nieuwe vorm van sponsorwerving, waarbij een aantal sponsorpakketten met een vaste instapprijs en een vaste prijs per GRP – dat is een equivalent van 1 percent kijkdichtheid – voor een duurtijd van 1 jaar aan de adverteerders werd aangeboden. Het ging om de periode van 1 september 1997 tot 31 augustus 1997. Het aantal op de markt te verkopen pakketten werd bepaald door de totaliteit van de gerealiseerde kijkdichtheid. In 1997 was zo'n nieuwe aanpak voor de VRT een berekend risico.

Eind 1995 behaalde de VRT-televisie, namelijk TV1 en TV2 samen, slechts een gezamenlijk marktaandeel van minder dan 20 percent. U herinnert zich ongetwijfeld de diepe crisis waarin onze openbare omroep zich op dat ogenblik bevond. De kijkdichtheid was tot een fenomenaal dieptepunt ge-

Van Mechelen

zakt, met de bekende maatregelen tot gevolg. Het was dus zeker niet evident om in het voorjaar van 1997 een aantal adverteerders als sponsorpartners te overtuigen om in dit nieuwe sponsoravontuur te stappen, ondanks het vooruitzicht van de nieuwe start van TV 1 op 1 september 1997 en van Canvas op 1 december 1997. Ik vraag u dus de situatie te bekijken door een bril van toen. De openbare omroep zat in een diepe crisis. U kent de heroïsche discussies in de commissie voor Media met de heren Goossens en Ceuleers over het TV-beleid. Dan is er een nieuw decreet gekomen, werd een nieuw management aangekondigd en werden het nieuwe TV1 en Canvas opgestart. Op dat ogenblik is men gestart met de nieuwe sponsorpakketten.

Het duurde dan ook acht maanden voor de noodzakelijke twaalf alliantiepartners voor TV1, exclusief het engagement van de vaste sponsors Nationale Loterij en NMBS, en de drie alliantiepartners voor Canvas werden gevonden. In deze opstartfase was van exclusiviteit per sector geen sprake. De contracten werden afgesloten voor een duurtijd van 1 jaar, met de mogelijkheid om jaarlijks te verlengen. Hierbij gold het principe van het 'right of first refusal', wat een algemeen geldende regel is bij alle mogelijke vormen van sponsoring, zowel in de diverse mediatypes als in evenementen- en sport sponsoring. Deze praktijk wordt toegepast in heel België en in de meeste ons omringende landen.

In België is de sponsoraanpak dezelfde bij onder meer het BOIC, dat een vast aantal sponsorpakketten aanbiedt met vierjaarlijkse verlengingsmogelijkheid en bovendien met exclusiviteit per sector. Volgens onze informatie hebben diegenen die nu protest aantekenen tegen de wijze van werken bij de VRT, nooit hetzelfde hebben gedaan bij het BOIC.

Op het einde van het eerste werkjaar met nieuw sponsorbeleid van de VRT, namelijk op 31 augustus 1998, was de dynamiek en het herstel in de kijkdichtheid bij TV1 en Canvas ingezet. Bijgevolg was er een grote tevredenheid bij de adverteerders die als eerste waren ingestapt en dus een risico hadden genomen. Iedere partner maakte bij de start van het tweede seizoen, namelijk 1 september 1998 tot 31 augustus 1999, gebruik van het right of first refusal en ging over tot de verlenging van de overeenkomst. De lichtjes gestegen kijkdichtheid maakte het voor het tweede seizoen nog niet mogelijk om het aantal partners uit te breiden. Bijgevolg bleef het aantal partners ongewijzigd.

Bij het begin van het derde seizoen, namelijk van 1 september 1999 tot 31 augustus 2000, werd om de druk op het scherm te beperken de voorkeur gegeven aan een gelijke prijsstijging per pakket in plaats van een uitbreiding van het partnership. Dit is een duidelijke keuze van het management en beantwoordde aan de verzuchtingen uit het regeerakkoord om de zendtijd voor sponsoring niet uit te breiden. Alle partners bleven trouw en verlengden hun contract.

In het vierde en huidige seizoen dat loopt van 1 september 2000 tot 31 augustus 2001, werd het partnership met 1 pakket op TV1 en 1 pakket op Canvas uitgebreid. De bestaande partners verlengden opnieuw hun overeenkomst met 1 jaar en de uitbreiding gebeurde op basis van een aantal principes : exclusiviteit per sector en voorrang voor partners met extra kans op het genereren van winwinrelaties op promotioneel vlak.

De uiteindelijke opmaak, uitvoering en opvolging van de diverse overeenkomsten met sponsors gebeurt door de VAR. Naast de vijftien op jaarbasis toegewezen sponsorpakketten bestaat voor alle andere kandidaat-sponsors de mogelijkheid om op de VRT-televisie toe te treden als sponsor van de eigen radio- en/of TV-evenementen. Deze mogelijkheden worden via de algemene verkoopkanalen van de Vlaamse Audiovisuele Regie aan de adverteerders aangeboden. De VAR staat in voor de reclame- en sponsorwerving van de VRT. Hierdoor is de feitelijke mogelijkheid gecreëerd om de exclusiviteitsregel en het right of first refusal van de alliantiepartners te doorbreken.

Mijnheer Decaluwe, u vroeg ook wat de opbrengsten zijn van deze sponsorcontracten voor de voorbije periode en voor welke termijn. De opbrengsten van de 15 sponsorcontracten, dus twaalf voor TV1 en drie voor Canvas bedroegen in 1999 bruto 215 miljoen frank. Deze sponsorcontracten zijn geldig tot 31 augustus 2001.

Uw derde vraag is wat politieker van inhoud. U vroeg of ik de mening kan delen dat deze vorm van exclusiviteit te verregaand is. Het is belangrijk te verwijzen naar de beheersovereenkomst die de vorige regering met de VRT heeft afgesloten. Met betrekking tot sponsoring vermeldt de beheersovereenkomst het volgende : 'Sponsoring blijft een belangrijke financieringsbron voor de VRT die deze inkomsten via een duidelijke transparante politiek en conform de bestaande wetgeving zal verwerven'. Omtrent de implementatie van deze bepaling wordt verder niets gespecificeerd in de beheersovereenkomst. Er staat niets over performantie-

Van Mechelen

maatstaven, afdwingbare criteria, rappelmogelijkheden, enzovoort.

Of deze wijze van implementatie van de sponsoringbepaling niet conform de beheersovereenkomst zou zijn, is dan ook niet uit te maken. Er is immers niets over de implementatie bepaald in de beheersovereenkomst, behalve dat ze duidelijk en transparant moet zijn. Deze controleopdracht komt in eerste instantie de raad van bestuur van de openbare omroep toe. Ik verwijs hierbij naar een brief die u waarschijnlijk wel kent en die naar een van de alliantiepartner-kandidaten werd gestuurd. De openbare omroep antwoordde hem dat voor het seizoen 2000-2001 aan alle huidige alliantiepartners van TV1 een alliantieovereenkomst was verleend. Er was slechts één bijkomend alliantiepakket beschikbaar. De VRT had dit bijkomend TV1 pakket, na rijp beraad, op een totaal van 18 kandidaten aan Siemens toegewezen. De andere alliantieovereenkomsten werden verlengd.

Bij Canvas daarentegen behielden twee van de drie partners hun pakket. Op een totaal van 15 kandidaten selecteerde de VRT Mediaxis voor een bijkomend Canvaspakket. Belgacom en de VUM werden geselecteerd om het door De Vaderlandse vrijgekomen aandeel elk voor de helft over te nemen. Daarbij werden de volgende criteria in volgorde van belang gehanteerd : ten eerste, de kans op het genereren van een maximale win-win relatie ; ten tweede, het vermijden van bijkomende concurrentie met de huidige partners ; ten derde, de samenstelling van de huidige partnerportfolio – hier werd voor een gedeelte rekening gehouden met allerlei overwegingen inzake exclusiviteit ; ten vierde, de datum van de ingestuurde opties. De keuze was dus niet vanzelfsprekend. Ik hoop dat u voor een volgende ronde niet zult aarzelen om u in te schrijven als kandidaat-alliantiepartner.

Tot zover het antwoord van de VRT aan een van de kandidaten voor de nieuwe pakketten. U kunt mee oordelen of een en ander conform een transparante politiek inzake toewijzing verliep.

De exclusiviteit zoals die nu wordt aangeklaagd, bestaat ook al bij andere, grotere organisaties. Ik besef wel dat de gevoeligheden verschillen. Sponsoring van de VRT of van het BOIC zijn de facto en financieel gesproken wellicht twee verschillende dingen. De VRT argumenteert dat de mogelijkheid bestaat om toe te treden tot de sponsoring van eigen radio of TV-evenementen. In programma's waar de VRT aan meewerkt of waarvan zij delen

uitzendt, zoals bijvoorbeeld het Europees Kampioenschap voetbal of de Night of the Proms, kan op aanvraag sponsoring mee op televisie worden getoond. De exclusiviteit is dus volgens de VRT niet absoluut. Er is een – weliswaar bescheiden – alternatief mogelijk.

Verder is het belangrijk de rol van zowel de raad van bestuur, van de minister, van het management en van de commissie voor Mediabeleid te kennen. Indien het optreden van de VRT niet conform de bestaande wetgeving – in casu de concurrentieregeling en de mededingingsreglementering – zou zijn verlopen, kan het bedrijf dat zich benadeeld voelt een klacht indienen bij de bevoegde instantie, namelijk de Raad voor de Mededinging. Als een partner stelt dat zij met een onwettelijke exclusiviteit wordt geconfronteerd, dan dient zij een klacht in te dienen.

Intussen zijn interne gesprekken opgestart met de UBA, de unie van adverteerders, die in een moeilijke positie verkeert omdat zij twee tegengestelde belangen tracht te verzoenen. Een mogelijke oplossing zou erin bestaan de sponsoringtijd uit te breiden of reclameblokken toe te laten. Dit staat echter haaks op het regeerakkoord. Ik moet hier – spijtig genoeg voor de UBA – negatief op antwoorden.

De vierde vraag betreft de aanpassing van de beheersovereenkomst. Ik heb kennis genomen van het verlanglijstje van dat deel van de UBA dat niet mag meespelen. Er zijn heel wat varianten mogelijk. Zo is er de variant die beantwoordt aan de verzuchtingen van het UBA. Hier kan men de losse pakketten verdedigen, waarvan de VRT is afgestapt omdat zij de financiële zekerheid en een verregaande vereenvoudiging van haar optreden ten opzichte van de sponsors verkoos.

In 1997 heeft de VRT door haar nieuwe aanpak inzake sponsoring zich het leven een stuk eenvoudiger gemaakt. De VRT kan daardoor ook minder van willekeur worden beschuldigd. Een debat over een mogelijk sponsorblokje voor of na het voetbal van vanavond zou immers eindeloos zijn. Dit is een zaak van het management van de VRT.

Er zijn ook andere mogelijkheden. Als de UBA het spel hard blijft spelen, zouden de sponsoringpakketten geveild kunnen worden. De UBA zou van deze gedachte gruwen. Er is hier duidelijk sprake van een spanningsveld. Bij het opstellen van de nieuwe beheersovereenkomsten zullen wij met dit punt rekening houden. Ik zal over de implementatie van de huidige werking een juridische nota

Van Mechelen

laten opstellen. Waar de uiteindelijke arbitrage of de wet is overtreden, komt de Raad voor de Mededinging toe, en niet de minister voor het Mediabeleid.

Als politiek verantwoordelijke hecht ik er belang aan de begrippen transparantie en duidelijkheid in de nieuwe beheersovereenkomst te vertalen.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de minister, de sponsoringproblematiek die in de media en in het parlement wordt besproken heeft blijkbaar heel wat reactie losgeweekt. Als u de vergelijking maakt met het BOIC, wil ik erop wijzen dat de VRT een bedrijf is dat onder het publiek recht valt. Ik ben er niet van overtuigd dat de manier waarop de toewijzing nu verliep, juridisch gesproken correct is.

Als zou blijken dat de openbare omroep meer inkomsten kan verwerven in het kader van dezelfde wetgeving, dan ben ik hier voorstander van. Ik denk bijvoorbeeld aan een systeem van veiling voor de alliantiepartners of aan een procedure van overheidsopdrachten. Het is een mogelijkheid. Een ander element dat meespeelt is het digitaal platform van de VRT. Bedrijven die vroeger niet bestonden, en die nu interesse betonen om hierin een rol te spelen, zijn geblokkeerd. Ik denk aan bijvoorbeeld sponsoring en ondersteuning. Ik heb het dan niet over Belgacom versus de andere telecomoperatoren, maar het is een element dat meespeelt en waarvoor ik begrip kan opbrengen. Het zou goed zijn dat we ons hierover vanaf augustus 2001 zouden beraden.

Klachten worden ingediend bij de Raad voor de Mededinging, maar de uitspraken laten op zich wachten. Dit werkt niet verhelderend. Het zou juridisch gezien nuttig zijn aan te kondigen dat alles volgens de norm verloopt. Het betreft tenslotte een NV van publiek recht. Ik dank de minister voor zijn antwoord.

Minister Dirk Van Mechelen : Ik heb een kopie van een open brief aan de heer De Graeve, gedelegeerd bestuurder van de VRT. De ondertekenaars ervan, 29 Belgische adverteerders bij name bekend en 61 adverteerders niet bij name bekend, zijn de mening toegedaan dat de gevoerde politiek niet aan de vereisten voldoet van een duidelijke en transparante politiek conform de bestaande wetgeving. Ik zal deze adverteerders antwoorden dat ze zich kunnen richten tot de Raad voor de Mededinging. Dit is de klassieke, correcte weg.

In het kader van het debat over een reclamearme VRT, als implementatie van het regeerakkoord, zal dit element aan bod komen. Ik zal mij in dit debat niet door een van beide standpunten laten gebruiken. Het komt de minister voor Mediabeleid niet toe om hier als arbiter op te treden. De regels moeten correct worden nageleefd. De politiek die de VRT sinds 1997 beoefent, kan niet als mechanisme worden veroordeeld.

De contracten werden een vierde maal verlengd. Er is een vorm van return on investment gegeven aan diegenen die de eerste twee jaar een risico hebben genomen. Ze hebben er een soort vertrouwenspremie voor in de plaats gekregen onder de vorm van een verlenging van de overeenkomst. Ik deel uw mening dat er duidelijkheid moet komen over de duur van deze contracten. Vier jaar is een aanvaardbare en tegelijkertijd voldoende lange periode. Gelet op de belangstelling die er wordt getoond – een negentigtal bedrijven – is de formule van een veiling zeer interessant.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 14.31 uur.*
